

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 735/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Lebovič, s. r. o., v mene ktorej koná advokát Mgr. Filip Lebovič, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cob 69/2014 z 30. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 69/2014 z 30. októbra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) domáhal voči obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 2. rade“, spolu ďalej len „žalovaní“) náhrady škody a primeraného zadosťučinenia z titulu nekalosúťažného konania žalovaných.

O žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 26 Cb 72/2011-346 z 29. novembra 2013 tak, že ju zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 30. októbra 2014 tak, že ho potvrdil.

Sťažovateľ namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu arbitrárnej aplikácie a výkladu § 53 Obchodného zákonníka, pokiaľ ide o posúdenie jeho nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

Konajúce súdy založili svoje rozsudky na reálnej existencii nemajetkovej ujmy, ako aj na potrebe preukázať príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaných a vznikom nemajetkovej ujmy. Sťažovateľ poukazuje na to, že konajúce súdy dospeli k záveru, že žalovaní sa dopustili nekalosúťažného konania, a uvádza aj konkrétne skutkové zistenia, z ktorých tieto súdy vychádzali. Podľa sťažovateľa z povahy veci vyplývalo, že nebolo možné žiadať, aby sa žalovaní zdržali konania, prípadne aby odstránili závadný stav, preto návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia bol opodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

«Sťažovateľ vidí ústavné nekonformný postup oboch súdov a tým porušenie jeho základného práva v tom, že oba všeobecné súdy v rozpore so zákonnou úpravou

prostriedkov ochrany proti nekalej súťaži vyžadovali preukázanie porušenia práva (existenciu ujmy), pričom príslušné ustanovenie výslovne počíta aj s ohrozením práva (potencionálnou hrozbou ujmy) súťažiteľa. Pojem ujma je podstatne širší ako škoda v jej klasickom ponímaní. Ujma totiž zahŕňa nielen škodu, ale aj nemajetkové zadosťučinenie. Zo slovného spojenia „spôsobilé privodiť ujmu“ vyplýva, že ujma nemusí vzniknúť, ale stačí, ak jej vznik hrozí. Nie je teda podmienkou, aby takáto ujma skutočne vznikla, ale stačí, ak jej vznik objektívne hrozí. V práve nekalej súťaže je však v niektorých prípadoch náročné zistiť, aká je skutočná ujma a primerané zadosťučinenie poskytnuté v peniazoch môže byť pre poškodeného súťažiteľa (alebo spotrebiteľa) tým prostriedkom, ktorý mu pokryje skutočné náklady, ktoré mu konaním druhej strany vznikli a zároveň budú satisfakciou za stav, ktorý musel strpieť.

Pre priznanie primeraného zadosťučinenia nevyžaduje existenciu nemajetkovej ujmy vo svojich rozhodnutiach ani Najvyšší súd Slovenskej republiky, podľa ktorého postačuje zhodne s podmienkami generálnej klauzuly nekalej súťaže len spôsobilosť privodiť ujmu, vznik ujmy sa nevyžaduje. Hroziaca či skutočne vzniknutá ujma sa musí opäť týkať podnikateľskej činnosti súťažiteľa, nie jeho osobných, mimosúťažných vzťahov (rozsudok NS SR 3 Obo 95/2005).

Spôsobilosť privodiť (nemajetkovú) ujmu nie je to isté ako existencia tejto ujmy. Nie je preto nevyhnutné dokazovať vznik ujmy, aby konanie súťažiteľa mohlo byť posúdené ako nekalosúťažné. Postačí dôkaz, že takéto konanie je spôsobilé privodiť ujmu. Ako uvádza aj odborná literatúra takýto dôkaz sa bude opierať o subjektívnejšie kritéria ako by bolo pri skutočnej ujme. K rozsahu splnenia dôkaznej povinnosti k výške primeranosti vyčísleného zadosťučinenia uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky, že ju nemožno preukazovať tak, ako výšku škody alebo bezdôvodné obohatenie. Keďže sa žalovaný ako súťažiteľ správal právne závadným spôsobom, musel na seba vziať aj riziko, že jeho konanie bude sankcionované a žalobcom uplatnená výška zadosťučinenia rozhodne nie je neprimeraná, (rozsudok NS SR 5 Obo 138/2000). Okrem satisfakčnej funkcie teda primerané zadosťučinenie (najmä poskytnuté v peniazoch) splňa aj funkciu sankcie za protiprávne konanie súťažiteľa.

Krajský súd v Košiciach namiesto toho, aby sťažnosťou napadnutým rozsudkom napravil nesprávne právne posúdenie veci Okresným súdom Košice I, svojim rozhodnutím

porušenie práv sťažovateľa prehľbil, kedy nedôsledne aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce právne prostriedky ochrany proti nekalej súťaži, keď nevzal do úvahy, že ujma nemusí reálne existovať, ale stačí ak hrozí. Na námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní voči rozhodnutiu Okresného súdu Košice I reagoval len v časti namietanej prekvapivosti rozhodnutia Okresného súdu Košice I, pričom opomenul v odvolaní uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré boli podľa názoru sťažovateľa pre konanie právne významné nakoľko sa týkali skutkovo porovnateľných vecí.

Všeobecné súdy v prejednávanej veci nesprávne aplikovali právnu normu a neriadili sa právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v obdobných veciach, keď sa sústredili výlučne na preukazovanie existencie nemajetkovej ujmy a to dokonca v rozsahu a spôsobom, ktorý sa vyžaduje pri žalobách o náhradu škody z nekalosúťažného konania. Sťažovateľ si je vedomý, že všeobecné súdy nemusia poskytnúť odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. V prejednávanej však na oboch stupňoch všeobecné súdy, podľa názoru sťažovateľa, nedali dostatočnú odpoveď na právne významné námietky sťažovateľa. Ako už sťažovateľ uviedol vo svojom odvolaní voči rozsudku Okresného súdu Košice I súd svojim rozhodnutím zakladá nebezpečný precedens, ktorým zvýhodňuje subjekty dopúšťajúce sa nekalosúťažného konania, zakladá ich beztretnosť a tým vnáša do hospodárskej súťaže neistotu, kedy súťažitelia, ktorých práva sú nekalou súťažou porušené alebo ohrozené, sa nebudú môcť spoľahnúť na ústavou garantovanú súdnu ochranu.»

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo... (sťažovateľa, pozn.) na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cob/69/2014 zo dňa 30. októbra 2014 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cob/69/2014 zo dňa 30. októbra 2014 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť... (sťažovateľovi, pozn.) trovy právneho zastúpenia vo výške 355,72 EUR na účet advokáta... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť sťažovateľa z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom

alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku z 30. októbra 2014 v prvom rade poukázal na obsah odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktorý napadol sťažovateľ odvolaním, pričom uviedol:

«Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalovanému v 1. rade priznal náhradu trov konania za právne zastúpenie 1.349,80 eur, ktoré uložil žalobcovi zaplatiť právnemu zástupcovi žalovaného v 1. rade do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanému v 2. rade priznal náhradu trov právneho konania za právne zastúpenie 1.646,35 eur, ktoré uložil žalobcovi zaplatiť právnemu zástupcovi žalovaného v 2. rade do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že žalobca žiadal podanou žalobou uložiť žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť mu ušlý zisk 41.950 eur a primerané zadosťučinenie 20.000 eur a žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie 20.000 eur a nahradiť mu trovy konania. Uviedol, že žalobca podniká v oblasti predaja, výroby, inštalácie a opráv výpočtovej techniky a poskytovania softvéru podnikateľským subjektom a fyzickým osobám, pričom sa zameriava aj na oblasť školstva, vzdelávania a zdravotníctva, kde poskytuje klientom špeciálnu výpočtovú techniku a softvér. Žalovaný v 2. rade bol zamestnancom žalobcu a na základe pracovnej zmluvy z 31. 1. 2006

pracoval ako obchodný riaditeľ, mal prístup k informáciám o obchodnej politike žalobcu a k databáze jeho klientov. Poukázal na bod 9 pracovnej zmluvy, podľa ktorého bol žalovaný v 2. rade povinný chrániť obchodné tajomstvo, do ktorého patrili všetky dokumenty všeobecného a zásadného charakteru o podniku v obchodnom, technickom alebo organizačnom zmysle, tiež obchodné technické alebo iné informácie alebo postupy, ktoré sa týkali zamestnávateľa alebo mali interný alebo dôverný charakter a podliehali rozsiahlej mlčanlivosti a prísnemu utajeniu. Okrem svojej činnosti pre zamestnávateľa nesmel zamestnanec poskytovať tretím osobám alebo pre ne používať obchodné a firemné podklady akéhokoľvek druhu (napríklad postupy, výpočty nákladov, kalkulácie, štatistiky); zamestnanec sa zaviazal, že nebude samostatne, nesamostatne alebo inak činný v podniku, ktorý je so žalobcom v priamej alebo nepriamej hospodárskej súťaži, ani nezaloží a nenadobudne konkurenčný podnik a nebude sa ani priamo či nepriamo podieľať na takomto podniku. Táto povinnosť podľa pracovnej zmluvy mala trvať počas existencie pracovného pomeru a počas jedného roka po skončení pracovného pomeru sa zamestnanec zaviazal, že nezaloží, ani nenadobudne konkurenčný podnik, ktorý je so spoločnosťou v priamej alebo nepriamej hospodárskej súťaži, ani nebude samostatne činný a tak byť v priamej alebo nepriamej hospodárskej súťaži so žalobcom. Uviedol, že žalovaný v 2. rade bol na základe splnomocnenia zo 7. 4. 2006 oprávnený zastupovať žalobcu okrem iného vo všetkých záväzkovo-právnych vzťahoch týkajúcich sa prevádzkarne žalobcu na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ]. Z predložených listinných dôkazov súd prvého stupňa zistil, že pracovný pomer so žalovaným ukončil žalobca k 30. 6. 2009 po tom, ako štatutárny zástupca žalobcu náhodným kliknutím do obchodného registra zistil, že žalovaný v 2. rade ako zamestnanec žalobcu založil obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ] so sídlom na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] dňa 18. 3. 2009, je jej jediným spoločníkom a konateľom, čím podľa žalobcu porušil zákonnú povinnosť v zmysle § 81 písm. e/ Zákonníka práce. Uviedol, že podľa tvrdenia žalobcu je žalovaný v 1. rade v priamej hospodárskej súťaži so žalobcom, lebo ako predmet činnosti má zapísané počítačové služby súvisiace s počítačovým spracovaním údajov a výrobu komunikačných zariadení, spotrebnej elektroniky, počítačov a kancelárskych strojov, teda obdobné činnosti ako žalobca, a taktiež sa zameriava na oblasť školstva a zdravotníctva. Žalobca považoval interné informácie o klientoch žalobcu, ako sú databáza kontaktov na klientov, obchodná stratégia žalobcu

vo všeobecnosti a vo vzťahu k jednotlivým klientom a dodávateľom, know-how, za svoje obchodné tajomstvo, s ktorým sa žalovaný v 2. rade oboznámil ako zástupca žalobcu pri riadení pobočky v [REDAKOVANÉ] a poznatky získané v rámci pracovného pomeru využil na založenie a vedenie obchodnej spoločnosti pre vlastné komerčné účely. Obchodná stratégia podľa žalobcu znamená vymedzenie obchodných partnerov, zákazníkov, posúdenie potrieb, spôsob komunikácie so zákazníkmi, spôsob vykonávania marketingu, rozhodnutie o podobe webovej stránky a o tom, aké budú cenové relácie, ktoré však neboli zverejnené na webe, a tiež databáza obchodných partnerov. Žalobca predložil e-mailovú komunikáciu zo 14. 7. 2009, z ktorej súd prvého stupňa zistil, že žalovaný v 1. rade zasielal klientom žalobcu e-mail s textom: „Vážení zákazníci, dovoľte, aby sme vás informovali o presťahovaní nášho miesta pôsobenia z firmy [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]) do sídla novootvorenej firmy [REDAKOVANÉ] sídliacej na [REDAKOVANÉ] ulici [REDAKOVANÉ]. Veríme, že budete naďalej s našimi službami spokojní, aspoň tak, ako doteraz... a snád' ešte viac... Určite budete mať v súvislosti s našim presťahovaním množstvo otázok – radi ich zodpovieme na telefónnom čísle [REDAKOVANÉ] a ešte radšej vás osobne privítame v našich nových priestoroch. Tešíme sa na ďalšiu spoluprácu, [REDAKOVANÉ]: [REDAKOVANÉ], mobil [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]: [REDAKOVANÉ], mobil [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]: [REDAKOVANÉ], mobil: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]: [REDAKOVANÉ], mobil: [REDAKOVANÉ]“

Na konci e-mailu bolo meno osoby, ktorá ho odosielala ([REDAKOVANÉ]), jej telefónne číslo a e-mailová adresa. Žalobca uviedol, že k 30. 6. 2009 skončili okrem žalovaného v 2. rade pracovný pomer so žalobcom aj ďalší zamestnanci prevádzky v [REDAKOVANÉ], a to obchodník – produkt manažér [REDAKOVANÉ], obchodník – predajca [REDAKOVANÉ] a predavač v maloobchodnej predajni [REDAKOVANÉ]. Žalobca predložil prehľad obrátov svojich prevádzok v [REDAKOVANÉ] za roky 2009 až 2011, z ktorých súd prvého stupňa zistil, že v roku 2009 došlo k poklesu obrátu zo sumy 2 324 911,69 eur v roku 2008 na obrát 689 526,01 eur v roku 2009. Súd prvého stupňa poukázal na to, že prehľad sa týkal oboch prevádzok v [REDAKOVANÉ] ktoré do 30. 6. 2009 vykonávali činnosť, pokiaľ došlo k výraznému poklesu tržieb, považoval za otázne, či a akou mierou sa na poklese obrátu podieľalo ukončenie činnosti prevádzky na [REDAKOVANÉ] ulici. Mal za to, že ani žalobcom predložený prehľad tržieb a ziskovosti za prevádzku [REDAKOVANÉ] za obdobie od januára do júna a od júla do decembra 2009, podľa ktorého v druhom polroku poklesol zisk o 45 345,83

eur, bez ďalšieho nepreukazuje, či a akou mierou sa na poklese zisku žalobcu v [REDACTED] podieľalo ukončenie činnosti prevádzky na [REDACTED] ulici. Žalobca tiež predložil prehľad poklesu tržieb a ziskovosti žalobcu v roku 2009 pri obchodných partneroch, ktorí sa stali obchodnými partnermi žalovaného v 1. rade, z ktorého vyplýva, že pokles zisku predstavuje 44 956,36 eur. Súd prvého stupňa vyzval obchodné spoločnosti, ktoré žalobca označil ako svojich väčších obchodných partnerov a prestali s ním obchodovať v roku 2009, aby oznámili, odkedy a z akých dôvodov nie sú klientmi žalobcu. [REDACTED] [REDACTED] oznámila, že so žalobcom obchodovali v rokoch 2009 až 2011 a prestali obchodovať v roku 2012, lebo firma nebola pre nich cenovo zaujímavá; spoločnosť [REDACTED] [REDACTED] oznámila, že so žalobcom obchodovala v roku 2010 a od roku 2011 našla nových dodávateľov; spoločnosť [REDACTED] a [REDACTED] zhodne oznámili, že so žalobcom prestali obchodovať v roku 2009 z dôvodu vysokých cien a spolupráce s importérmi v Čechách. Z organizačnej štruktúry prevádzok žalobcu v [REDACTED] súd prvého stupňa zistil, že pred odchodom p. [REDACTED] tam bolo zamestnaných 11 osôb (z toho dve na materskej dovolenke) a po jeho odchode žalobca zamestnával na týchto prevádzkach 5 osôb (z toho dve na materskej dovolenke). Žalobca uviedol, že z prevádzky odišlo celé vedenie, pretože prijatie nových zamestnancov s primeranou odbornou kvalifikáciou a ich zaškolenie by trvalo určitý čas, žalobca usúdil, že nebude mať možnosť predmetnú prevádzku zachrániť. Mal však za to, že neprijatie ďalších osôb do pracovného pomeru na prevádzku v [REDACTED] neznižuje zodpovednosť žalovaných za nekalosúťažné konanie.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa § 81 písm. e/ a § 83 ods. 1 Zákonníka práce, podľa § 19b Občianskeho zákonníka, § 17, § 41, § 42, § 44, § 48, § 51, § 53, § 379 a § 381 Obchodného zákonníka a vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaný v 2. rade ako zamestnanec žalobcu bez súhlasu zamestnávateľa založil spoločnosť [REDACTED], ktorá bola zapísaná do obchodného registra 21. 3. 2009 a [REDACTED] je jej jediným spoločníkom a konateľom. Zdôraznil, že uvedená spoločnosť podniká v rovnakej oblasti, ako žalobca. Poukázal na to, že v pracovnej zmluve sa žalovaný v 2. rade zaviazal chrániť obchodné tajomstvo a zaviazal sa nezaložiť konkurenčný podnik počas trvania pracovného pomeru, podmienky pracovnej zmluvy však nedodržel, čím porušil povinnosti vyplývajúce z § 81 písm. e/ a § 83 ods. 1 Zákonníka práce. Súd prvého stupňa uviedol, že žalovaný v 2. rade ako obchodný riaditeľ žalobcu od 1. 2. 2006 mal

možnosť oboznámiť sa a nepochybné sa aj oboznámil so skutočnosťami, ktoré tvoria predmet obchodného tajomstva žalobcu v súvislosti s vykonávaním jeho podnikateľskej činnosti – a obchodnou stratégiou, know-how, posúdením potrieb a spôsobom komunikácie so zákazníkmi, spôsobom vykonávania marketingu, rozhodnutím o podobe webovej stránky, určením cien, databázou obchodných partnerov a konštatoval, že tieto informácie majú skutočnú materiálnu hodnotu, pretože napríklad databázy klientov a údaje o klientoch sú často predmetom predaja medzi podnikateľskými subjektmi, žalobca prejavil vôľu tieto skutočnosti utajovať a zabezpečil ich utajenie, čo vyplýva z bodu 9 pracovnej zmluvy uzavretej so žalovaným v 2. rade. Z e-mailovej komunikácie predloženej žalobcom mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalovaný v 2. rade poskytol informácie tvoriace predmet obchodného tajomstva žalovanému v 1. rade, a to minimálne v rozsahu databázy klientov a obchodných partnerov, z čoho vyvodil, že žalovaný v 2. rade sa dopustil nekalosúťažného konania, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako súťažiteľovi. Súd prvého stupňa konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný použil vo svoj prospech alebo v prospech tretích osôb aj pripravované rozvojové programy žalobcu v oblasti školstva a zdravotníctva.

Obsah e-mailov žalovaného v 1. rade zo dňa 14. 7. 2009 podľa záveru súdu prvého stupňa naplnili skutkovú podstatu nekalosúťažného konania, a to parazitovania na povesti, pretože žalovaný v 1. rade využil povest' podniku žalobcu s cieľom získať pre výsledky vlastného podnikania prospech, ktorý by ako súťažiteľ inak nedosiahol.

K návrhu žalobcu na uloženie povinnosti žalovaným zaplatiť mu primerané zadosťučinenie každý po 20 000 eur z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi mala vzniknúť stratou trhu a ukončením prevádzky na Východnom Slovensku, súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 53 Obchodného zákonníka súd uviedol, že cieľom primeraného zadosťučinenia je kompenzovať nemajetkovú ujmu spôsobenú nekalosúťažným konaním, nemožno ju však zamieňať s náhradou škody, pretože kým náhrady škody nahrádza majetkovú ujmu, teda reálne zmenšenie majetku poškodenie, ušlý zisk a pod., primerané zadosťučinenie nahrádza nemajetkovú ujmu, ktorou môže byť poškodenie jedinečnosti, strata prestíže či dobrej povesti. V prípade právnickej osoby dobrá povest' vzniká dňom jej vzniku a trvá dovtedy, kým ju na základe určitých skutočností nestratí. Dobrú povest' súd prvého stupňa charakterizoval ako súhrn nehmotných hodnôt, ktoré

z hľadiska externého pohľadu neprispievajú k záporným pocitom a vnímaniu subjektu. Zdôraznil, že rozsah zníženia dobrej povesti nie je úmerný rozsahu zníženia predaja a pokles predaja alebo obratu žalobcu nie je meradlom rozsahu zníženia jeho dobrej povesti. Súd prvého stupňa zdôraznil, že vstup ďalšieho konkurenta na trh môže priniesť zníženie predaja alebo obratu, ak je dopyt určitým spôsobom limitovaný, táto okolnosť však neznamená zásah do dobrej povesti konkurujúceho subjektu a vznik nemateriálnej ujmy, ale ujmu materiálnu.

Súd prvého stupňa uviedol, že primerané zadosťučinenie môže byť poskytnuté v peniazoch alebo aj v inej forme, voľba formy zadosťučinenia závisí od žalobcu, na ktorom spočíva aj bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na preukázanie opodstatnenosti a oprávnenosti voľby. Zdôraznil, že ak má súd v prípade nekalej súťaže priznať účastníkovi právo na primerané zadosťučinenie v peniazoch, musí byť v konaní preukázané, že tento účastník utrpel v súvislosti s nekalosúťažným konaním nemajetkovú ujmu a to v takom rozsahu alebo takého druhu, že nestačí vyrovnanie primeraným zadosťučinením v nepeňažnej forme. Pokiaľ žalobca tvrdil že nemajetková ujma mu mala vzniknúť stratou trhu a ukončením prevádzky na Východnom Slovensku nekalosúťažným konaním žalovaných, súd prvého stupňa mal za to, že žalobca nepreukázal, že k strate trhu a k ukončeniu jeho prevádzky na východnom Slovensku došlo v konaní preukázaným nekalosúťažným konaním žalovaných. Zdôraznil, že žalobcom predložené prehľady obratu za prevádzky [REDACTED] za roky 2006 až 2011, tržieb a ziskovosti za rok 2009 a tržieb a ziskovosti pri obchodných partneroch žalobcu za rok 2009, ktorí sa stali obchodnými partnermi žalovaného v 1. rade, nepreukazujú uvedené tvrdenie žalobcu, lebo do 30. 6. 2009 vykonávali činnosť obidve prevádzky žalobcu v [REDACTED] a napriek tomu došlo k výraznému poklesu medziročných tržieb žalobcu v [REDACTED] preto vyslovil pochybnosť, či a akou mierou sa podieľalo na poklese obratu ukončenie činnosti prevádzky na [REDACTED] ulici. Súd prvého stupňa poukázal na výpoveď štatutárneho zástupcu žalobcu, ktorý uviedol, že už v marci 2009 vedel o tom, že niektorí zamestnanci žalobcu pracujúci na pobočke na [REDACTED] ulici v [REDACTED] sa rozhodli ukončiť pracovný pomer, preto nepovažoval za pravdivé tvrdenie žalobcu, že z dôvodu nedostatku času na prijatie a zaškolenie nového personálu, nemal možnosť predmetnú prevádzku zachrániť. Považoval za logické, že zatvorením uvedenej prevádzky nevyhnutne došlo aj k zníženiu obratu a

ziskov žalobcu, lebo ak žalobca neprijal nových zamestnancov na voľné pracovné miesta, nemohol očakávať rovnaký obrat a zisk, ako vykazovali jeho prevádzky v [REDACTED] v čase, keď mali potrebný počet zamestnancov. Na základe uvedeného súd prvého stupňa uzavrel, že žalobca nepreukázal, že konaním žalovaných mu vznikla nemajetková ujma, ktorá je podmienkou priznania primeraného zadosťučinenia. Pokles obratu a zisku žalobcu a údajná nevyhnutnosť zatvorenia prevádzky podľa súdu prvého stupňa neznamena poškodenie dobrej povesti žalobcu, ale preukazuje ujmu materiálnej povahy a iné dôkazy na preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy žalobca nepredložil, ani neoznačil, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.»

Následne krajský súd zhrnul odvoláciu argumentáciu sťažovateľa, konštatoval správnosť rozsudku okresného súdu a jeho odôvodnenia podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a na doplnenie odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu a k odvolaniu sťažovateľa uviedol:

„Žalobca v odvolaní vytykal súdu prvého stupňa predovšetkým prekvapivosť jeho rozhodnutia, namietal, že súd prvého stupňa konal v rozpore so zásadou predvídateľnosti rozhodnutia súdu a mal za to, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby mohli navrhnúť na preukázanie svojich tvrdení dôkazy.

Z judikatúry súdov vyplýva, že prekvapivým rozhodnutím súdu je také rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu predvídať. Je to najmä v prípade, ak by súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach, ktoré účastníci konania netvrdili alebo nepopierali, alebo účastníkom (alebo niektorému z nich) neboli známe, alebo o nich síce vedeli, ale nepovažovali ich podľa doterajších výsledkov konania za rozhodujúce pre právne alebo skutkové posúdenie veci. Za prekvapivé však nemožno považovať rozhodnutie len preto, že skutočnosti zistené dokazovaním súd prvého stupňa hodnotil inak, ako účastníci, resp. niektorých z nich, predpokladali.

V odvolaní žalobca namietal prekvapivosť napadnutého rozhodnutia, jeho odvolacie dôvody sú však všeobecné. Pokiaľ tvrdil, že v dôsledku postupu súdu prvého stupňa, ktorý konal v rozpore so zásadou predvídateľnosti rozhodnutia súdu, mu nebolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy, ani v odvolaní neuviedol iné skutočnosti, ako boli predmetom dokazovania pred

súdom prvého stupňa a nenavrhol ani vykonať ďalšie dôkazy, ktoré by boli významné a chcel nimi reagovať na právny názor sudcu vyjadrený v napadnutom rozhodnutí. Z obsahu spisu pritom vyplýva, že súd prvého stupňa vykonával dokazovanie podľa návrhu účastníkov konania, žalobca mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a robiť návrhy na doplnenie dokazovania, pričom žalobca v odvolaní ani netvrdil, že v súvislosti s uplatneným nárokom mu súd prvého stupňa neumožnil predkladať, či navrhovať vykonanie dôkazov, ktorými preukazoval svoje tvrdenia. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa ku skutkovým i právnym záverom, ktoré jasne a zrozumiteľne vysvetlil v napadnutom rozhodnutí, nejde preto o rozhodnutie nepresvedčivé či zmätočné. Okolnosť, že právny záver súdu prvého stupňa nezodpovedá žalobcom predpokladanému výsledku sporu, neznamená bez ďalšieho, že ide o prekvapivé rozhodnutie. Túto odvolaciu námietku preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

Primerané zadosťučinenie v zmysle § 53 Obchodného zákonníka je právnym prostriedkom ochrany proti nekalej súťaži a je nárokom satisfakčným, ktorý slúži na reparáciu nemateriálnej ujmy. Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že zákon uprednostňuje nemateriálnu satisfakciu, pripúšťa však poskytnúť zadosťučinenie aj v peniazoch a nie je vylúčený ani súbeh oboch foriem zadosťučinení. Ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, z čoho vyplýva, že súd v prejednávanej veci posudzuje konkrétne zistenia a preukázané konanie v nekalej súťaži a určí, či požadovaná satisfakcia je primeraná.

Odvolací súd poukazuje na judikatúru súdov, z ktorej vyplýva, že nárok na primerané zadosťučinenie v peniazoch nevzniká len preukázaním nekalosúťažného konania, ako v odvolaní tvrdí žalobca. Pre priznanie finančného zadosťučinenia musí byť nepochybne zistené, že účastník utrpel v súvislosti s nekalosúťažným konaním nemajetkovú ujmu v takom rozsahu alebo takého druhu, že nepostačuje jej vyrovnanie primeraným zadosťučinením v nepeňažnej forme. Až potom možno posudzovať, aká suma požadovaná na zaplatenie, je primeraná na vyrovnanie vzniknutej nemateriálnej ujmy (Vrchný súd Praha R 3 Cmo 257/1997). Rovnako Najvyšší súd SR v rozhodnutí 4 Obo 4/2000 rozhodol, že zadosťučinenie v peniazoch je namieste vtedy, ak oprávnenému vznikla aj iná, než majetková ujma a ak by jeho nepeňažná forma neposkytovala primerané zadosťučinenie, ktoré je jednak vyrovnaním ujmy a jednak určitou sankciou za nekalosúťažné konanie.

Z uvedeného vyplýva, že je na žalobcovi, ak požaduje primerané zadostučinenie v peniazoch, aby preukázal, aká nemajetková ujma mu nekalosúťažným konaním žalovaných vznikla a ako sa nepriaznivo prejavila v jeho majetkovej oblasti.

V posudzovanej veci žalobca uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch z dôvodu nekalosúťažného konania žalovaných, ktorého dôsledkom mala byť strata klientely a následné zrušenie prevádzok v [REDACTED] a tým aj strata značného zisku.

Za nemajetkovú ujmu možno považovať nepochybne tiež stratu postavenia súťažiteľa na trhu a stratu zákazníkov v dôsledku nekalosúťažného konania iného súťažiteľa. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, odvolací súd zastáva názor, že žalobca bez pochybností v konaní nepreukázal, že tvrdená nemajetková ujma mu vznikla práve nekalosúťažným konaním žalovaných.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že zmeny v prevádzke žalobcu na [REDACTED] ulici v [REDACTED] nastali po 1. 7. 2009, kedy žalovaný v 2. rade a ďalší traja pracovníci z tejto prevádzky odišli po uplynutí výpovednej lehoty pracovať k žalovanému v 1. rade. O odchode týchto zamestnancov, ktorí zrejme zabezpečovali hlavnú činnosť tejto prevádzky, vedel žalobca od marca 2009. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že ak žalobca v čase bežania výpovednej lehoty odchádzajúcich zamestnancov nezabezpečil ich kvalifikovanú náhradu, pokles tržieb a obratu v druhej polovici roku 2009 a následné zrušenie prevádzky z dôvodu jej stratovosti a tým aj stratu postavenia žalobcu na trhu na Východnom Slovensku, nemožno pričítať nekalosúťažnému konaniu žalovaných, keď zabezpečenie činnosti prevádzky ostalo na menšom počte zrejme menej kvalifikovaných zamestnancov. S obsadením prevádzky kvalifikovanými zamestnancami súvisí aj záujem klientov o poskytované služby. Je pravdou, že časť zákazníkov, ktorí v 1. polroku 2009 obchodovali so žalobcom, sa nachádza v zozname klientov predloženým žalovaným v 1. rade v roku 2012. V konaní však bolo preukázané aj to, že žalovaným v 2. rade označení veľkí odberatelia, ktorí v prvom polroku 2009 obchodovali so žalobcom, neskôr (v priebehu jedného – dvoch rokov) s ním ukončili spoluprácu, ale nestali sa klientmi žalovaného v 1. rade. Žalovaný v 2. rade poukázal aj na to, že sú spoločnosti, s ktorými pôvodne obchodovala prevádzka žalobcu v [REDACTED] a žalobca s nimi obchoduje aj naďalej, ale prostredníctvom iných prevádzok. Tieto tvrdenia žalovaného v 2. rade žalobca nenamietal, ale ani nespochybnil dôkazmi o celkovej svojej činnosti.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené zastáva názor, že žalobca v konaní nepreukázal, že práve nekalosúťažné konanie žalovaných malo za následok vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane (strata postavenia na trhu Východného Slovenska a strata zákazníkov) a to za takých okolností, že to odôvodňuje priznať mu primerané zadostučinenie v peniazoch. Pokiaľ žalobca vychádzal z poklesu tržieb a obratu od druhého polroku 2009, súd prvého stupňa správne uviedol, že ide o ujmu materiálnu na strane žalobcu, ktorá pre rozhodnutie o primeranom zadostučinení má len podružný význam.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil vrátane výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvého stupňa v súlade s platnou právnou úpravou.“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu č. k. 26 Cb 72/2011-346 z 29. novembra 2013, ktorým tento zamietol žalobu sťažovateľa. Vzhľadom na to, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, k sťažnosti nepriložil predmetný rozsudok okresného súdu, ústavný súd vychádzal z obsahu tohto rozsudku tak, ako ho vymedzil krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku z 30. októbra 2014.

Z argumentácie sťažovateľa v sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 30. októbra 2014. Sťažovateľ spochybňuje záver konajúcich súdov, podľa ktorého vyžadovali, aby sťažovateľ preukázal existenciu (vznik) nemateriálnej ujmy a príčinnú súvislosť medzi vzniknutou nemateriálnou ujmu a nekalosúťažným

konaním žalovaných. Podľa sťažovateľa existencia ujmy nie je podmienkou na priznanie primeraného zadosťučinenia, postačí spôsobilosť konkrétneho konania privodiť nemajetkovú ujmu.

Okresný súd vo svojom rozsudku poukázal na účel primeraného zadosťučinenia, ktorého cieľom je kompenzácia nemajetkovej ujmy spôsobenej nekalosúťažným konaním. Poukázal na to, že sťažovateľ sčasti tvrdil a preukazoval materiálnu ujmu, a pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu – napr. stratu postavenia na trhu a ukončenie prevádzky na východe Slovenska – nepreukázal, že vznikla v dôsledku konania žalovaných. Obdobne aj krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že primerané zadosťučinenie je právnym prostriedkom ochrany proti nekalej súťaži, ktorý slúži na reparáciu nemateriálnej ujmy. Vychádzajúc z judikatúry súdov, poukázal na to, že nárok na primerané zadosťučinenie nevzniká len preukázaním nekalosúťažného konania. Pre vznik nároku na primerané zadosťučinenie musí byť zistený vznik nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o tvrdenú nemajetkovú ujmu – strata klientely a strata postavenia na trhu – zhodol sa so záverom okresného súdu, že sťažovateľ nepreukázal jej vznik v dôsledku s konaním žalovaných. Uviedol, že k zrušeniu prevádzky došlo po odchode kvalifikovanej skupiny zamestnancov po uplynutí výpovednej lehoty s tým, že sťažovateľ sa nesnažil nahradiť odchádzajúcich zamestnancov inými zamestnancami. K odchodu klientov poukázal na to, že len niektorí z nich sa stali klientmi žalovaného v 1. rade, iní – aj zo skupiny významných klientov – odišli až s odstupom rokov a nestali sa klientmi žalovaného v 1. rade. S niektorými klientmi obchoduje sťažovateľ naďalej prostredníctvom inej pobočky. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ nepredložil ďalšie návrhy na vykonanie dôkazov, ktorými sa mala preukázať existencia nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť s konaním žalovaných.

K argumentácii sťažovateľa je potrebné uviesť, že pre kvalifikáciu nekalej súťaže postačuje spôsobilosť konania privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Kvalifikačným znakom nekalej súťaže takto nie je nevyhnutne aj vznik ujmy (porovnaj § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, alebo aj rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 139/2008 z 29. 4. 2008, sp. zn. 23 Cdo 582/2011 z 25. 4. 2013).

Právne prostriedky ochrany proti nekalej súťaži uvedené v § 53 až § 55 Obchodného zákonníka vymedzujú nároky, ktoré môžu aktívne legitimované subjekty uplatniť na súde. Úspešné uplatnenie konkrétneho právneho prostriedku ochrany proti nekalej súťaži bude závislé od konkrétnych okolností prípadu – od druhu nekalosúťažného konania, jeho trvania, opakovateľnosti, následkov a pod. Predpokladom úspešného uplatnenia primeraného zadosťučinenia je preukázanie vzniku nemateriálnej ujmy a príčinná súvislosť medzi nekalosúťažným konaním a nemateriálnou ujmovou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v uznesení sp. zn. 4 Obo 4/2000 (citovanom aj v napadnutom rozsudku krajského súdu, pozn.) uviedol:

„Zadosťučinenie by malo zodpovedať povahe spôsobenej ujmy; jeho nepeňažná forma by mala byť vyvážením ujmy nemateriálnej a jeho poskytnutie v peniazoch je dôvodné vtedy, ak zásah do nemateriálnej sféry môže mať u dotknutého súťažiteľa dôsledky aj v jeho majetkovej sfére, ako napríklad v danej veci úbytkom zákazníkov. Primeranosť v peniazoch vyjadreného zadosťučinenia síce netreba (ani nemožno) preukazovať tak, ako výšku škody alebo bezdôvodného obohatenia, ktoré nemôže nahradiť, ale na žalobcovi spočíva dôkazné bremeno ohľadne dôvodnosti jeho voľby práve tohto právneho prostriedku ochrany. Zadosťučinenie v peniazoch je namieste vtedy, ak oprávnenému vznikla aj iná, než majetková ujma a ak by jeho nepeňažná forma neposkytovala primerané zadosťučinenie, ktoré je jednak vyrovnaním ujmy a jednak určitou sankciou za nekalosúťažné konanie.“

Obdobne najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 6 Obo 87/2009 z 31. augusta 2010 uviedol, že „Obchodný zákonník nestanovuje konkrétne pravidlá pre určenie výšky satisfakčného plnenia, hovorí len o primeranosti... Nie je prípustné, aby vzniknutá materiálna ujma bola nahrádzaná z titulu primeraného zadosťučinenia poskytnutého v peniazoch a je potrebné trvať na tom, že má byť vysporiadaná z titulu náhrady škody, popr. bezdôvodného obohatenia.“

Ústavný súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že konajúce súdy uviedli, z akých dôvodov dospeli k záveru, že sťažovateľ nepreukázal dostatočne príčinnú súvislosť medzi vznikom nemajetkovej ujmy a konaním žalovaných, na základe ktorého

zamietli jeho žalobu, ktorou si uplatnil špecifikované primerané zadost'učinenie v peniazoch. Uvedený právny záver preto nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Konajúce sudy aplikovali a interpretovali predovšetkým § 53 Obchodného zákonníka v súlade s jeho zmyslom a účelom, preto uvedený právny záver považuje ústavný súd za ústavne udržateľný.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2016